

Sygn. akt: I C 1513/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Tomasz Cichocki
Protokolant:	p.o. sekretarz sądowy Beata Kaszczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Z. C.

o zapłatę

I. powództwo oddala w całości;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 złotych (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 19 458,37 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 9 338,59 zł oraz odsetkami umownymi w wysokości 4 – krotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 10 119,78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. Podniósł, iż wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy Kredyt gotówkowy nr 32/206-(...)-/2006 z dnia 27.04.2006r. zawartej przez pozwanego z (...) S.A. w W.. Umowa została wypowiedziana pozwanemu z uwagi na rażące naruszenie warunków spłaty. Powód nabył wierzytelność na podstawie umowy zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 09.12.2011r. wraz z prawem do naliczania odsetek. Dalej wskazał, że na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 10 119,78 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału kredytu oraz kwota 9 338,59 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w okresie od dnia 31.12.2015r. wg stopy odsetek umownych w wysokości 4 – krotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz w okresie od 01.01.2016r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu wg stopy procentowej nie większej niż dwukrotność stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03.11.2017r., sygn. akt (...), uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany Z. C. wniósł w terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa w całości. W pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Podniósł, że umowa kredytu została wypowiedziana w sierpniu 2007r. Od tego momentu upłynęło ponad 10 lat. Zgodnie z art. 118 k.c., roszczenia

związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem 3 lat. Podniósł także, że pozew został podpisany przez osobę, która nie przedłożyła pełnomocnictwa zgodnie z art. 89§1 k.p.c., a złożone do sądu pisma nie zostały poświadczane zgodnie z art. 129§3 k.p.c. Podniósł również, że zgodnie z art. 485§3 k.p.c. nakaz zapłaty może być wydany na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione, a takiego dokumentu powód nie przedłożył.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że ewentualne przedawnienie dochodzonego roszczenia nie powoduje, że zobowiązanie pozwanego wygaśnie, a jedynie może skutkować brakiem możliwości uzyskania przez powoda tytułu egzekucyjnego. Natomiast wierzytelność ta będzie mogła stanowić przedmiot dalszej sprzedaży. Zaproponował także pozwanemu zawarcie ugody.

Pozwany w odpowiedzi podniósł, że pozew został wniesiony po upływie ponad 11 lat od daty zaciągnięcia kredytu. Z uwagi na upływ czasu nie jest w stanie zająć stanowiska czy kredyt faktycznie nie został spłacony. W ocenie pozwanego, gdyby kredyt nie został faktycznie spłacony, bank nie zwlekałby przez tak długi okres czasu ze skierowaniem sprawy do sądu. Kredyt został udzielony w kwocie 60 000,00 zł, a powód nie udowodnił jego zasadności i nie przedłożył rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwanego. Nie odniósł się także do zarzutu przedawnienia. Składając pozew powód liczył na nieznamość przez pozwanego przepisów prawa oraz nie złożenie sprzeciwu. Natomiast występując z pozwem o zapłatę przedawnionego roszczenia powód musiał się liczyć z możliwością oddalenia powództwa i poniesienia kosztów procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27.04.2006r. pozwany Z. C. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) (...). Na podstawie umowy wierzyciel pierwotny udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 60.000,00 zł na okres do dnia 01.04.2011r.

(d.: umowa kredytu – k. 28-31)

Pismem z dnia 08.08.2007r. (...) S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu z uwagi na zaległości w spłacie rat oraz wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia z tytułu kredytu w łącznej kwocie 49 551,63 zł.

(d.: wypowiedzenie – k. 33)

W dniu 09.12.2011r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) z siedziba w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Umową tą bank zbył także wierzytelności wobec pozwanego wynikające z kredytów gotówkowych.

(d.: umowa przelewu wierzytelności - k. 16-26; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności - k. 27)

Pozew w sprawie została wniesiony w dniu 11 października 2017r.

(d.: data nadania pozwu - k. 40)

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł na przedłożonych przez powoda dokumentach, których prawdziwość ostatecznie nie była kwestionowana przez pozwanego, wobec czego Sąd dał im wiarę. W szczególności pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z wierzycielem pierwotnym umowy o Kredyt gotówkowy nr (...) (...)-/2006 z dnia 27.04.2006r, faktu wypowiedzenia tej umowy oraz faktu zawarcia przez (...) S.A. i powoda umowy przelewu wierzytelności.

Powyższe nie stanowi jednak podstawy uwzględnienia powództwa.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że umowa kredytu z 27.04.2006r. została zawarta na okres od 27.04.2006r. do dnia 01.04.2011r. W związku zaległościami w spłacie została wypowiedziana przez wierzyciela pierwotnego przed upływem w/w okresu pismem z dnia 08.08.2007r. Zgodnie z §16 ust. 2 i §18 ust.1 umowy kredytu (k. 29v) termin wypowiedzenia wynosił 30 dni, a w następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami stawało się wymagalne. Mając na uwadze powyższe, należy przyjąć, iż roszczenie wierzyciela pierwotnego stało się wymagalne dnia 08.09.2007r.

Stosownie do art. 117§1 i 2 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, co skutkuje tym, iż ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Stosownie natomiast do art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy kredytu udzielonego pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. W takiej sytuacji nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie trzyletni termin przedawnienia.

Wobec powyższego należało w sprawie uznać, że trzyletni termin przedawnienia dochodzonych przez powoda roszczeń upłynął z dniem 08.09.2010r., podczas gdy powództwo zostało wytoczone dopiero w dniu 11.10.2017r. Mając to na uwadze należało uznać podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia za skuteczny.

Wskazać przy tym należy, że roszczenie byłoby przedawnione, nawet gdyby termin przedawnienia liczyć od końca okresu na jaki została zawarta umowa, a nawet od daty zawarcia przez powoda i wierzyciela pierwotnego umowy przelewu wierzytelności. Nie została przy tym wykazana przez powoda żadna przerwa biegu przedawnienia ani fakt zrzeczenia się przez pozwanego korzystania z zarzutu przedawnienia. Przyznać również należy rację pozwanemu, iż powód w istocie nie wypowiedział się co do faktu przedawnienia roszczenia, wobec czego, w świetle art. 230 k.p.c., fakt ten może zostać uznany za przyznany.

Konsekwencją skuteczności zarzutu przedawnienia jest oddalenie powództwa, stosownie do art. 117§2 k.c. w zw. z art. 118 k.c.

Jednocześnie należy zgodzić się także ze stanowiskiem pozwanego, iż powód nie udowodnił ani istnienia roszczenia ani też posiadania w sprawie legitymacji czynnej, tj. skutecznego jego nabycia od wierzyciela pierwotnego. W szczególności z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego nie wynika czy wierzytelność w dalszym ciągu istnieje. Nie wynika to z przedłożonej umowy kredytu ani z wypowiedzenia tej umowy. Z faktu istnienia zaległości w spłacie kredytu na datę jego wypowiedzenia nie wynika bowiem, że w wierzytelność nie została zaspokojona przez pozwanego do daty zawarcia umowy przelewu wierzytelności lub daty wniesienia pozwu. Brak na te okoliczności dowodu, w szczególności w postaci dokumentu o jakim mowa w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe.

Powód nie wykazał także faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z umowy kredytu nr 32/206- (...). Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że zawarł z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności, jednak z umowy tej nie wynika, że jej przedmiotem była wierzytelność związana z tą konkretną umową kredytu. W szczególności z przedłożonego wydruku wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji z dnia 09.12.2011r. wynika jedynie, że powód nabył wierzytelności wynikające z jakichś kredytów gotówkowych udzielonych pozwanemu, nie wynika natomiast z niego z jakiej konkretnie umowy one wynikały, w szczególności, iż żadna z wymienionych tam kwot nie koresponduje z kwotą zaległości wynikającej w wypowiedzenia kredytu dokonanego przez wierzyciela pierwotnego. Tym samym zasadny staje się także zarzut pozwanego nie udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia.

Ciężar dowodu wskazanych powyżej okoliczności, stosownie do art. 6 k.c., spoczywał na powodzie. Stąd stwierdzić należy, iż powód nie podolał ciężarowi dowodu, pomimo podnoszenia wskazanych okoliczności przez pozwanego.

Nie są natomiast zasadne pozostałe zarzuty podniesione w sprzeciwie przez pozwanego, odnoszące się do nieprawidłowego umocowania pełnomocnika powoda, braku poświadczenia złożonych dokumentów zgodnie z art. 129§3 k.p.c. czy naruszenia art. 485§3 k.p.c. przy wydawaniu nakazu zapłaty. Z okoliczności sprawy wynika, iż wskazane zarzuty są wynikiem tego, iż pozwanemu zostały doręczone odpisy załączników do pozwu, które nie muszą być poświadczone w trybie art. 129§3 k.p.c., a muszą być jedynie zgodne z dokumentami złożonymi dla sądu. Z kolei art. 485§3 k.p.c. dotyczy wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, natomiast sprawa pierwotnie była rozpoznawana w postępowaniu upominawczym, w którym zastosowanie, co do przesłanek wydania nakazu, mają przepisy art. 498§1 i art. 499§1 k.p.c. Zarzuty te same w sobie nie miały przy tym żadnego znaczenia dla kwestii zasadności powództwa.

Z uwagi na wskazane powyżej okoliczności, tj. skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, a także fakt jego nieudowodnienia przez powoda oraz nie wykazania posiadania legitymacji czynnej, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu pomiędzy stronami orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t.: Dz.U. z 2018r., poz. 265), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.